

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

Nr. 9

Waarheden over Handelingen

Waarheid is dat wat in overeenstemming is met de feiten. Goddelijke feiten worden in het Woord van God vermeld en wat wij geloven moet daarmee in overeenstemming zijn. In deze studie zullen we zeventien feiten benoemen die even zovele waarheden vertegenwoordigen. Men kan deze aanvaarden dan wel afwijzen. Wat zal de lezer ermee doen? We vragen u om het volgende eerlijk in overweging te nemen.

1. De 120 mensen die verzameld waren op de Pinksterdag (Hand. 1:15) waren zonder uitzondering Joden die geloofden dat Jezus van Nazareth de Messias was en de Zoon van God. Dit feit, deze waarheid, is geopenbaard door de Vader in de hemel (Matt. 16:17). Het was het resultaat van de persoonlijke bediening van Jezus Christus, Wiens woorden en werken hen ertoe hadden gebracht te geloven. Ze hielden niet op Jood te zijn als gevolg van dit nieuwgevonden geloof. Zoals Sir Robert Anderson zo goed onder woorden bracht: 'Het Judaïsme wees in elk onderdeel, zowel naar de geest als naar de letter, op de komst van een beloofde Messias; en om vol te houden dat een mens ophield een Jood te zijn omdat hij deze verwachting koesterde en de Messias aannam toen Hij kwam, is een standpunt dat wegens zijn absurditeit absoluut belachelijk is.' (*The Silence of God*, p.85).
2. De mensen die de woorden op die gedenkwaardige Pinksterdag hoorden, waren 'Joden, vrome mannen uit alle volken onder de hemel' (Hand. 2:5). Zij kwamen uit de verstrooiing, maar waren naar het land van hun vaders gekomen. De 3.000 die gelovig werden op die dag (Hand. 2:41) waren zonder uitzondering 'Joden, vrome mannen.' En dat bleven ze, ook nadat ze tot geloof waren gekomen (Hand. 2:46).
3. Iedereen in Israël had vanaf de Pinksterdag de vrije beschikking

gekregen over de reddingbrengende boodschap van God (Hand. 2:39; 10:36; 13:26). Deze boodschap had als centraal onderwerp dat de mens Christus Jezus de langverwachte Messias (de Christus) was, de Zoon van God. Hij werd voorgesteld als het voorwerp van persoonlijk geloof, aangeboden aan de Israëlieten als een persoonlijke Verlosser. Aan allen die in Hem geloofden, werd vergeving van zonden beloofd (Hand. 2:21,36,38). Deze reddingbrengende boodschap kon worden verkondigd door elke gelovige Israëliet die van God de opdracht had gekregen om dat te doen. Deze opdracht kwam tot een mens als het Woord van God dat was bedoeld als een boodschap voor een ander. Zie voor een voorbeeld hiervan Lucas 3:2. Het lijkt erop dat elke gelovige Jood in de Handelingentijd deze gezegende ervaring had. De boodschap die zij ontvingen mocht dan soms slechts voor één andere persoon zijn bedoeld, maar zonder zo'n opdracht kon geen er verkondiging bestaan (Rom. 10:15).

4. In de acht jaar tussen Pinksteren en het bezoek van Petrus aan het huis van Cornelius, werd het evangelie alleen aan Joden verkondigd. Elke gelovige in die tijd was een Jood, iemand uit Israël. Niemand had de volmacht om de reddingbrengende boodschap aan iemand anders te verkondigen. Zelfs als een heiden het hoorde tijdens een verkondiging, zoals ongetwijfeld het geval was met Cornelius (Hand. 10:37), was het nog niet voor hem bestemd.
5. Het driemaal herhaalde visioen dat Petrus zag toen hij zich op het dak van een huis bevond (Hand. 10:9-16) was een bijzondere opdracht en volmacht voor hem om naar het huis van Cornelius te gaan, een godvrezende en vrome heiden. De gehele bediening van Petrus voor de heidenen bestond uit deze verkondiging van Jezus Christus tot de huishouding van een Romeinse centurion. Hij had geen opdracht voor iemand anders buiten Israël. Dat was het voorrecht van Paulus (Rom. 11:13). Deze ene daad van Petrus diende om de gelovigen in Israël voor te bereiden op de bediening van Paulus onder de heidenen, die zes jaar later zou beginnen.
6. Cornelius werd geen heraut van de reddingbrengende boodschap aan de heidenen. Hij deed geen afstand van zijn militaire positie en hij ging niet terug naar Rome om het evangelie te verkondigen. Hij had dat misschien wel graag willen doen, maar hij kon dat niet zonder opdracht van God. Als hij een dergelijke opdracht zou hebben gekregen, zou hij en niet Paulus zijn aangesteld ten behoeve van de heidenen.
7. Het doel van God en Zijn programma in de Handelingentijd hield in dat elke verantwoordelijke persoon in Israël het reddingbrengende evangelie zou horen en een uitgesproken kans zou krijgen om de Here Jezus als de Messias aan te nemen en in Hem te geloven als persoonlijke Verlosser (Rom. 15:21). Dit getuigenis werd aan iedere Israëliet in het land en tot

aan het einde der aarde gegeven (Hand. 1:8).

8. Het doel van God in deze periode is bereikt. Elke Israëliet werd bereikt (Rom. 10:18; 15:23). Zij die buiten het land woonden, leefden in besloten gemeenschappen en konden eenvoudig worden bereikt door de herauten als zij naar de plaatselijke synagogen gingen (Hand. 17:1-3).
9. In de Handelingentijd werd de verkondiging van het evangelie van Jezus Christus altijd gedaan door mannen die daartoe een opdracht van God hadden ontvangen (Rom. 10:15). De boodschap die zij brachten was altijd het gevolg van Goddelijke inspiratie (I Cor. 2:13) en elk woord ervan was het Woord van God (I Thes. 2:13), het was altijd de absolute waarheid (II Cor. 13:3), het was niet opgeschreven of uit het hoofd geleerd en keer op keer herhaald, maar elke keer dat het gesproken werd kwam het altijd direct van God. Elke keer was het anders, zodat het aansloot bij de behoefte van hen die het hoorden, maar deze variaties werden door God geïnspireerd en waren niet het werk van de herauten zelf. De ene man kon het net zo goed verkondigen als de ander. Het werd zowel verkondigd door onwetende vissers als door hoog opgeleide staatslieden.
10. Om vertraging, misverstanden en behoefte aan vertaling te voorkomen, werd het evangelie van God altijd verkondigd in de moedertaal van hen voor wie het bestemd was. De gave van tongen was een belangrijke realiteit in de Handelingentijd (Hand. 2:6,8,11; zie ook Seed & Bread nr. 6).
11. In de Handelingenbedeling werd de verkondiging van het evangelie voor de hoorders altijd bevestigd door onweerlegbare wonderen (Marc. 16:20; Joh. 14:12; Hand. 2:43; 5:12; Rom. 15:18,19; I Cor. 1:6; Hebr. 2:4). Deze konden aan de verkondiging voorafgaan, ermee samenvallen, of er na komen, maar ze waren er altijd. Niemand werd gevraagd te geloven zonder gezien te hebben. Fysiek bewijs was altijd onderdeel van de verkondiging (I Thes. 1:5).
12. Onder het Goddelijk bestuur dat gold in de Handelingentijd, werd een mens slechts één mogelijkheid gegeven om het evangelie te horen en te geloven (Hand. 13:46). De herauten van het evangelie spraken nimmer tweemaal tot dezelfde mensen. Een heraut ging niet aan het werk in een gebied waar al een ander bezig was geweest (Rom. 15:20,21). De boodschap was onmiddellijk een 'levensgeur ten leven' of een 'doodslucht ten dode' voor allen die het hoorden (II Cor. 2:16). Als iemand niet ogenblikkelijk kon geloven in het getuigenis van een door God aangestelde man die een door God geïnspireerde boodschap verkondigde, waarvan de waarheid werd bevestigd door de tekenen die erop volgden, was er niets meer dat God zou doen. Allen die het hoorden werden verlicht, zij genoten van de hemelse gave, zij kregen deel aan de Heilige Geest, zij smaakten het goede Woord van God en de krachten

van de komende *aioon* (Hebr. 6:4,5). Als zij na dit alles afvallig werden, was het onmogelijk ze opnieuw tot de plaats van onderwerping te brengen (Hebr. 6:6-7).

13. In de Handelingenbedeling werd het geloof van een gelovige altijd in het openbaar bevestigd door God. 'Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen' was de belofte van Jezus Christus (Marc. 16:17). En dat gebeurde ook (I Cor. 1:6,7). Een relatie van een mens met God was voor iedereen zichtbaar. Er bestonden geen verborgen gelovigen. Het leven van een gelovige in de Handelingentijd was niet 'verborgen met Christus in God' zoals dat van ons in deze tijd (Col. 3:3).
14. Na het bezoek van Petrus aan het huis van Cornelius, was Paulus de enige mens die door God was aangesteld om Zijn reddingbrengende boodschap uit te dragen aan de heidenen. Deze bediening begon in Antiochië in Pisidië (Hand. 13:46,47). Maar zelfs na Handelingen 13 begon Paulus' bediening altijd eerst bij de Jood (Hand. 13:46; Rom. 1:16; Hand. 17:1,2). Hij zou zonder stil te houden door een stad hebben gereisd als daarin niet een gemeenschap van Joden was (Hand. 17:1). Het ware Bijbelse beeld van de Handelingentijd is er een van duizenden herauten die de reddingbrengende boodschap van God aan alle Israëlieten brachten (Hand. 11:39), en van maar één heraut die het aan de heidenen verkondigde en dat slechts nadat hij zijn plicht had gedaan ten opzichte van zijn eigen volk, Israël. Dat is misschien niet het beeld dat mensen graag willen zien, maar het is nochtans het echte Bijbelse beeld.
15. In de Handelingentijd werden de kinderen van Israël vergeleken met 'het zand der zee' (Rom. 9:27). Het doel van God in deze 33 jaar was om elk zandkorreltje waaruit dit volk bestond te ziften en te beproeven. Onder hen bevonden zich echte edelstenen die schitterden op het moment dat zij de boodschap hoorden en de bewijzen ervan zagen. Deze edelstenen zullen een bijzondere plaats krijgen en een speciale dienst verrichten op de dag waarop Hij Zijn juwelen samenstelt (Mal. 3:17). Deze mensen vormen het ware 'Israël Gods' (Gal. 6:16).
16. Aan het einde van de Handelingentijd had God alles volbracht wat Hij Zich had voorgenomen. Hij had het werk gedaan, Hij heeft het afgesneden in gerechtigheid. Er was een kort, maar volledig werk op aarde gedaan (Rom. 9:28). Israël had het woord gehoord en de werken van God gezien (Rom. 10:18). Het Israël van God was ontdekt (Gal. 6:18). Er was een overblijfsel tot stand gekomen (Rom. 11:5). Er was een vastgestelde groep uit de heidenen voor Zijn Naam vergaderd (Hand. 15:14). Alles was gereed voor de uiteindelijke vestiging van het geopenbaarde koninkrijk van God op aarde (Rom. 13:11,12). Maar dat kwam er niet. Aan het einde van de Handelingentijd stelde God Zijn hele plan met het koninkrijk uitgesteld, terwijl Hij bezig ging om een heel ander plan uit te werken dat nooit eerder is geopenbaard.

17. Het einde van de Handelingenbedeling wordt gemarkeerd door de aankondiging van Paulus in Handelingen 28:28. De Bijbelstudent zal moeten ontdekken, wanneer hij bij deze uitspraak is aangekomen, welke dingen hiermee tot een einde zijn gekomen, welke dingen voortduren en welke nieuwe omstandigheden en toestanden vanaf dat moment op de voorgrond treden. Het is duidelijk dat er een nieuwe bedeling is aangebroken. De woorden van Handelingen 28:28 zijn van buitengewoon groot belang. Als we begrijpen dat het woord dat met 'heil' (*soterion*) is vertaald een bijvoeglijk naamwoord is en dat een bijvoeglijk naamwoord nooit op zichzelf in een zin kan staan (zie Seed & Bread nr. 8) en als we weten dat het woord 'zenden' hier *apostello* is, dat, aangezien het voor een onbezield ding wordt gebruikt vertaald moet worden met 'de vrije beschikking hebben' (zie Seed & Bread nr.5), zou ik dit gedeelte als volgt nauwkeuriger willen vertalen: 'Het zij u dan bekend, dat de heidenen de vrije beschikking hebben gekregen over deze reddingbrengende boodschap van God en die zullen horen!'